

“मीठे बच्चे- तिमीले यादमा रहने पुरुषार्थ अवश्य गर्नु छ किनकि यादको बलबाट नै तिमी विकर्माजित बन्छौ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ ख्याल आयो भने पुरुषार्थमा गिरावट आउँछ ? ईश्वरीय सेवाधारी बच्चाहरूले कुनचाहिँ सेवा गरिरहन्छन् ?

उत्तर:- कति बच्चाहरूले सम्भन्छन्- अभै समय बाँकी छ, अन्तिममा पुरुषार्थ गरिहाल्छौं, तर कालको नियम कहाँ छ र । भोलि-भोलि गर्दै मर्छौं । त्यसैले यस्तो नसम्भ धेरै वर्ष बाँकी छ, अन्तिममा ग्यालप गर्छौं । यस्तो ख्यालले अभै गिराइदिन्छ । जति हुन सक्छ यादमा रहने पुरुषार्थ कर, श्रीमत अनुसार आफ्नो कल्याण गरिराख । ईश्वरीय सेवाधारी बच्चाहरूले आत्माहरूलाई मुक्त गर्ने, पतितहरूलाई पावन बनाउने सेवा गरिरहन्छन् ।

गीत:- ओम् नमो शिवाए.....

ओम् शान्ति । यो त बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- निराकार बाबा साकार विना कुनै पनि कर्म गर्न सक्नुहुन्न । पार्ट खेलन सक्नुहुन्न । रूहानी बाबा आएर ब्रह्माद्वारा रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ । योगबलद्वारा नै बच्चाहरूलाई सतोप्रधान बन्नु छ फेरि सतोप्रधान विश्वको मालिक बन्नु छ । यो बच्चाहरूको बुद्धिमा छ । कल्प-कल्प बाबा आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ । आएर ब्रह्माद्वारा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ अर्थात् मनुष्यलाई देवता बनाउनु हुन्छ । मनुष्य जो देवी-देवता थिए ती अहिले बदलिएर शूद्र, पतित बनेका छन् । दुनियाँ जब पारसपुरी थियो, पवित्रता-सुख-शान्ति सबै थियो । यो ५ हजार वर्षको कुरा हो । एक्युरेट हिसाब-किताब बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ । उहाँ भन्दा उच्च त कोही छैन । सृष्टि वा वृक्ष, जसलाई कल्प वृक्ष भनिन्छ, त्यसको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य बाबाले नै बताउन सक्नुहुन्छ । जुन देवी-देवता धर्म थियो, त्यो अहिले प्रायः लोप भएको छ । देवी-देवता धर्म त अहिले छैन । देवताहरूको चित्र अवश्य छन् । यो त हिन्दूहरूले जान्दछन् । सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । हुन त शास्त्रहरूमा कृष्णलाई द्वापरमा लगेका छन्, यो भूल गरिदिएका छन् । बाबा नै आएर भुलेकालाई पूरा बाटो बताउनु हुन्छ । बाटो बताउने वाला आउनुहुन्छ अनि सबै आत्माहरू मुक्तिधाममा जान्छन् । त्यसैले उहाँलाई भनिन्छ सर्वका सद्गति दाता । रचयिता एकै हुनुहुन्छ । एकै सृष्टि हो । विश्वको इतिहास-भूगोल एकै हो, त्यो दोहोरिइरहन्छ । सत्ययुग, त्रेता, द्वापर, कलियुग फेरि हुन्छ संगमयुग । कलियुगमा हुन्छन् पतित, सत्ययुगमा हुन्छन् पावन । सत्ययुग हुन्छ त्यसैले अवश्य कलियुग विनाश हुनेछ । विनाश भन्दा पहिले स्थापना हुन्छ । सत्ययुगमा त स्थापना हुँदैन । भगवान् आउनुहुन्छ नै तब, जब पतित दुनियाँ हुन्छ । सत्ययुग त हो नै पावन दुनियाँ । पतित दुनियाँलाई पावन दुनियाँ बनाउन भगवान्लाई आउनु पर्छ । अहिले बाबाले अति सहज युक्ति बताउनु हुन्छ । देहका सबै सम्बन्ध छोडेर देही-अभिमानी बनेर बाबालाई याद गर । कोही त पतित-पावन हुनुहुन्छ नि । भक्तहरूलाई फल दिनेवाला एकै भगवान् हुनुहुन्छ । भक्तहरूलाई ज्ञान दिनुहुन्छ । पतित दुनियाँमा ज्ञान सागर नै आउनुहुन्छ, पावन बनाउनको लागि । पावन बन्छौ योगद्वारा । बाबा विना त कसैले पावन बनाउन सक्दैन । यो सबै कुरा बुद्धिमा धारण गराइन्छ, अरूलाई सम्झाउनको लागि । घर-घरमा सन्देश दिनु छ । यस्तो भन्नु हुँदैन- भगवान् आउनु भएको छ । बडो युक्तिसँग सम्झाउनु पर्ने हुन्छ । भन, उहाँ

२०७२ माघ २८ बिहीबार ११-०२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन बाबा हुनुहुन्छ नि । एउटा हुन्छ लौकिक पिता, दोस्रो पारलौकिक बाबा । दुःखको समय पारलौकिक बाबालाई नै याद गर्छन् । सुखधाममा कसैले पनि याद गर्दैनन् । सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा सुख नै सुख थियो । पवित्रता, शान्ति, समृद्धि थियो । बाबाको वर्सा मिल्यो फेरि पुकार्छन् किन ? आत्माले जान्दछ— हामीलाई सुख छ । यो त जसले पनि भन्छन्, वहाँ सुख नै सुख हुन्छ । बाबाले दुःखको लागि त सृष्टि रचनु भएको होइन । यो बनिबनाउ खेल हो । जसको पार्ट अन्तिममा छ, २-४ जन्म लिन्छ, ऊ अवश्य बाँकी समय शान्तिमा रहन्छ । बाँकी ड्रामाको खेलबाट नै निस्कियोस्, यो हुन सक्दैन । खेलमा त सबै आउनु पर्छ । एक-दुई जन्म मिल्छ । बाँकी समय मानौं मोक्ष मिले जस्तै हुन्छ । आत्मा पार्टधारी हो नि । कुनै आत्मालाई उच्च पार्ट मिलेको छ कुनैलाई कम । यो पनि अहिले तिमीले जान्दछौ, गायन गरिन्छ— ईश्वरको कसैले अन्त्य पाउन सकिँदैन । बाबा नै आएर बताउनु हुन्छ— रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको विषयमा । जबसम्म रचयिता स्वयं आउनुहुन्न तबसम्म रचयिता र रचनालाई जान्न सकिँदैन । बाबा नै आएर बताउनुहुन्छ । म साधारण तनमा प्रवेश गर्छु । म जसमा प्रवेश गर्छु, उनले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनन् । उनलाई बसेर ८४ जन्मको कहानी सुनाउँछु । कसैको पार्टमा चेन्ज हुन सक्दैन । यो बनिबनाउ खेल हो । यो पनि कसैको बुद्धिमा बस्दैन । बुद्धिमा तब बस्छ, जब पवित्र भएर पढ्छन् । राम्रोसँग बुझ्नको लागि ७ दिन भट्टी हुन्छ । भागवत आदि पनि ७ दिन राख्छन् । यहाँ पनि समझमा आउँछ— कम से कम ७ दिनको कोर्स नगरी कसैले बुझ्न सक्दैन । कसैले त राम्ररी बुझ्दछन् । कसैले त ७ दिन कोर्स गरेर पनि केही बुझ्दैनन् । बुद्धिमा बस्दैन । भन्दछन्— म त ७ दिन आएँ । मेरो बुद्धिमा केही पनि बसेन । उच्च पद पाउनु छैन भने बुद्धिमा बस्दैन । ठीक छ, फेरि पनि उनीहरूको कल्याण त भयो नि । प्रजा त यसरी नै बन्छन् । बाँकी राज्य-भाग्य लिन त गुप्त मेहनत छ । बाबालाई याद गर्नाले नै विकर्म विनाश हुन्छन् । अब गर नगर, बाबाको निर्देशन यही हो । प्यारो वस्तुलाई त याद गरिन्छ नि । भक्ति मार्गमा पनि पुकार्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस् । अब उहाँ मिल्नु भएको छ, भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने कट निस्कन्छ । बादशाही सहज कहाँ मिल्छ र । केही त मेहनत हुन्छ नि । यादमा नै मेहनत छ । मुख्य हो नै यादको यात्रा । धेरै याद गर्नेले कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्छ । पूरा याद नगरेमा विकर्म विनाश हुँदैन । योगबलद्वारा नै विकर्माजित बन्नु छ । पहिले पनि योगबलबाट नै विकर्मलाई जितेका है । लक्ष्मी-नारायण यति पवित्र कसरी बने ? जबकि कलियुग अन्त्यमा कोही पनि पवित्र छैनन् । यसमा त स्पष्ट छ, यो गीता ज्ञानको अध्याय दोहोरिइरहेको छ । शिव भगवानुवाच— भूल त भइरहन्छ नि । बाबा नै आएर अभुल बनाउनुहुन्छ । यहाँ जति पनि शास्त्र छन्, ती सबै हुन् भक्ति मार्गको । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले जे भनेको थिएँ, त्यो कसैलाई पनि थाहा छैन । जसलाई भनेको थिएँ, उनीहरूले पद पाए । २१ जन्मको प्रारब्ध पाए फेरि ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ । तिमी नै चक्र लगाएर आएका है । कल्प पहिले जसले सुन्यो, उनै आउँछन् । अहिले तिमीले जान्दछौ— हामीले कलमी लगाइरहेका छौं, मनुष्यलाई देवता बनाउन । यो हो दैवी वृक्षको कलमी । ती मानिसहरूले फेरि त्यस वृक्षहरूको कलमी धेरै लगाइरहन्छन् । बाबा आएर भिन्नता बताउनु हुन्छ । बाबाले दैवी फूलहरूको कलमी लगाउनुहुन्छ । उनीहरूले त जंगलको कलमी लगाइरहन्छन् । तिमीले देखाउँछौ पनि— कौरवले के गर्छन्, पाण्डवले के गर्छन् ? उनको के प्लान छ र तिम्रो के प्लान छ । उनले आफ्नो प्लान बनाउँछन्— जनसंख्या

२०७२ माघ २८ बिहीबार ११-०२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन नबढोस् भनेर, फेमिली प्लानिङ्ग गराउँछन् ताकि मनुष्य धेरै नबढून्, यसको लागि मेहनत गरिरहन्छन्। बाबाले त धेरै राम्रो कुरा बताउनुहुन्छ, अनेक धर्म विनाश हुन्छन्, एकै देवी-देवता धर्मको घराना स्थापना गर्नुहुन्छ। सत्ययुगमा एकै आदि सनातन देवी-देवता धर्मको घराना थियो, यति धेरै घराना थिएनन्। भारतमा कति परिवार छन्। गुजराती परिवार, महाराष्ट्रियन परिवार... वास्तवमा भारतीयहरूको एकै परिवार हुनुपर्छ। धेरै परिवार भयो भने अवश्य आपसमा खिटपिट नै हुन्छ। फेरि गृहयुद्ध हुन्छ। परिवारमा पनि गृहयुद्ध हुन्छ। जस्तै क्रिश्चियनको आफ्नो परिवार हो। उनीहरूको पनि आपसमा युद्ध हुन्छ। आपसमा दुई भाइ मिल्दैनन्, पानी पनि बाँड्छन्। सिक्ख धर्मकाले सम्भन्धन्— हामी आफ्नो सिक्ख धर्मकालाई धेरै सुख दिन्छौं, लगाव हुने भएकाले मेहनत गरिरहन्छन्। जब अन्त्य हुन्छ, फेरि गृहयुद्ध आदि सबै आउँछ। आपसमा लड्न थाल्छन्। विनाश त हुनु नै छ। बम्ब धेरै बनाइरहन्छन्। भीषण लडाईं जब भएको थियो, त्यतिबेला २ बम्ब छोडेका थिए। अहिले त धेरै बनाएका छन्। समझको कुरा हो नि। तिमीले सम्झाउनु छ— यो लडाईं उही महाभारतको हो। ठूला मानिसहरूले भन्छन्— यदि यस लडाईंलाई बन्द नगर्ने हो भने त सारा दुनियाँलाई आगो लाग्छ। आगो त लाग्नु नै छ, यो तिमीले जान्दछौ। बाबा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहनु भएको छ। राजयोग हो नै सत्ययुगको। त्यो देवी-देवता धर्म अब प्रायः लोप छ। चित्र पनि बनेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— कल्प पहिले जस्तै जो विघ्न परेका थिए, त्यो पर्छन्। पहिल्यै कहाँ थाहा हुन्छ र। फेरि बुझिन्छ— कल्प पहिले पनि यस्तो भएको रहेछ। यो बनिबनाउ ड्रामा हो। ड्रामामा हामी बाँधिएका छौं, यादको यात्रालाई बिर्सिनु हुँदैन। यसलाई परीक्षा भनिन्छ। यादको यात्रामा टिक्न सक्दैनन्, थाक्छन्। गीत छ नि— रात के राही..... यसको अर्थ कसैले बुझ्न सक्दैन। यो हो यादको यात्रा, जसबाट रात पूरा भएर दिन आउँछ। आधाकल्प पूरा भएर फेरि सुख शुरु हुन्छ। बाबाले नै मनमनाभवको अर्थ पनि सम्झाउनु भएको छ। केवल गीतामा कृष्णको नाम राख्नाले त्यो तागत छैन। अब कल्याण त सबैको हुनु छ। मतलब हामीले सबै मनुष्य मात्रको कल्याण गरिरहेका छौं, सारा दुनियाँको। सबैको श्रीमत अनुसार कल्याण गरिरहेका छौं। कल्याणकारी जो बन्छन्, वर्सा पनि उनैलाई मिल्छ। यादको यात्रा सिवाए कल्याण हुन सक्दैन।

अहिले तिमीलाई सम्झाइएको छ, उहाँ त बेहदको बाबा हुनुहुन्छ। बाबाबाट वर्सा मिलेको थियो। तिमीले नै ८४ जन्म लिएका हो। पुनर्जन्मको पनि हिसाब छ। कसैले बुझ्दैनन्— ८४ जन्म कसले लिइन्छ? आफ्नै श्लोक आदि बनाएर सुनाइ रहन्छन्। गीता उही, तर टीकाहरू अनेक लेख्छन्। गीता भन्दा त भागवत ठूलो बनाएका छन्। गीतामा छ ज्ञान। भागवतमा छ जीवन कहानी। वास्तवमा ठूलो गीता हुनुपर्छ। ज्ञानको सागर बाबा हुनुहुन्छ, उहाँको ज्ञान त चलि नै रहन्छ। उनले गीता त आधा घण्टामा पढ्छन्। अहिले तिमी यसलाई लेखिरहेका छौ, ज्ञान सुन्दै आएका छौ। दिन-प्रतिदिन तिम्रो पास आइरहन्छन्। बिस्तारै बिस्तारै आउँछन्। अहिले नै यदि ठूला-ठूला राजाहरू आए भने त फेरि नै समय लाग्दैन। भट्ट आवाज फैलिन्छ, त्यसैले युक्तिसँग बिस्तारै बिस्तारै चलिरहन्छ। यो हो नै गुप्त ज्ञान। कसैलाई थाहा छैन— यिनले के गरिरहेका छन्। रावणसँग तिम्रो युद्ध कस्तो छ। यो त तिमीले नै जान्न सक्छौ, अरू कसैले जान्न सक्दैनन्। भगवानुवाच— तिमी सतोप्रधान बन्नको लागि मलाई याद गर्नु भन्ने पाप नाश हुन्छ। पवित्र बन

२०७२ माघ २८ बिहीबार ११-०२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन अनि साथमा लिएर जान्छु । जीवनमुक्ति सबैलाई मिल्नु छ । रावण राज्यबाट मुक्ति मिल्छ । तिमीले लेख्छौ पनि— हामी शिव शक्ति ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूले श्रेष्ठाचारी दुनियाँ स्थापना गर्छौ । परमपिता परमात्माको श्रीमतमा, ५ हजार वर्ष पहिले जस्तै । ५ हजार वर्ष पहिले श्रेष्ठाचारी दुनियाँ थियो । यो बुद्धिमा बसाउनुपर्छ । मुख्य-मुख्य प्वाइन्ट बुद्धिमा धारणा भयो भने यादको यात्रामा रहन सक्छौ । पत्थरबुद्धि छन् नि । कतिले सम्झन्छन्— अभै समय छ, अन्तिममा पुरुषार्थ गरिहाल्छु । तर कालको नियम कहाँ छ र । भोलि नै मरियो भने ! भोलि-भोलि गर्दै मर्नेछौ । पुरुषार्थ त गरेनौ, त्यसैले यस्तो नसम्भ धेरै वर्ष बाँकी छ । अन्तिममा ग्लालप गर्नेछु । यो ख्यालले अभै गिराइदिन्छ । जति हुन सक्छ पुरुषार्थ गरिराख । श्रीमतमा चलेर हरेकले आफ्नो कल्याण गर्नु छ । आफ्नो जाँच गर्नु छ— कति बाबालाई याद गर्छु ! कति बाबाको सेवा गर्छु ! रूहानी खुदाई खिदमतगार तिमी हौ नि । तिमीले आत्माहरूको कल्याण गर्छौ । रूह पतितबाट पावन कसरी बन्थ्यो, त्यसको कारण बताइन्छ । दुनियाँमा राम्रा र नराम्रा मनुष्य त हुन्छन् नै, हरेकको पार्ट आ-आफ्नो छ । यो हो बेहदको कुरा । मुख्य हाँगा-बिँगा नै गनिन्छ । बाँकी पातहरू त अनेक छन् । बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! मेहनत गर । सबैलाई बाबाको परिचय देऊ ताकि बाबासँग बुद्धिको योग जुट्न सकोस् । बाबाले सबै बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ, पवित्र बन तब मुक्तिधाममा जानेछौ । दुनियाँलाई कहाँ थाहा छ र— महाभारत लडाई पछि के हुन्छ ? यो ज्ञान यज्ञ रचिएको छ किनकि नयाँ दुनियाँ हुनुपर्छ । हाम्रो यज्ञ पूरा भएपछि सबै यस यज्ञमा स्वाहा हुन्छन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यो बनिबनाउ ड्रामा हो, यसैले विघ्नहरूसँग डराउनु हुँदैन । विघ्नहरूमा यादको यात्रालाई भुल्नु हुँदैन । ध्यान रहोस्— यादको यात्रा कहिल्यै रोकिनु हुँदैन ।
- २) पारलौकिक बाबाको परिचय सबैलाई दिँदै पावन बन्ने युक्ति बताउनु छ । दैवी वृक्षको कलमी लगाउनु छ ।

वरदानः— गराउने वालाको स्मृतिद्वारा सेवामा सदा निर्माणको कार्य गर्ने कर्मयोगी भव

कुनै पनि कर्म गर्दा आफूलाई कर्मयोगी स्टेजमा परिवर्तन गर, केवल कर्म गर्नेवाला होइनौ, कर्मयोगी हौ । कर्म अर्थात् व्यवहार र योग अर्थात् परमार्थ दुवैको सन्तुलन होस् । शरीर निर्वाहको पछाडि आत्माको निर्वाह नभुल । जे कर्म गर्छौ, त्यो ईश्वरीय सेवा अर्थ होस् । यसको लागि सेवामा निमित्त मात्रको मन्त्र वा गर्नेवालाको स्मृतिको संकल्प सदा याद रहोस् । गराउनेलाई बिसिएनौ भने सेवामा निर्माण नै निर्माण गरिरहन्छौ ।

स्लोगनः— सेवा र सम्बन्ध-सम्पर्कमा विघ्न पर्ने कारण हो पुरानो संस्कार, यी संस्कारहरूबाट वैराग्य हुनुपर्छ ।